

Το Μικρόν Άστυ

Michele Provins

Η εξομολόγησις

Διαλογικόν Διήγημα

Μετάφραση: Ι. Π.

εφ. *Το Μικρόν Άστυ*, Αθήνα

28 Νοεμβρίου 1899, σ. 4-7

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

(Διαλογικὸν διήγημα)

(Ἡλιόλουστον ἀπέγευμα τοῦ Φθινοπώρου. Ἀπὸ τὴν δεξιάνοικτον μεγάλην θύραν, διὰ τῆς ὁποίας ἐξέρχεται τις εἰς τὸ δώμα τῆς ἐπαύλεως, ὁ γλιαρρὸς τῆς ἔξω ἀποσφαίρας ἀνὴρ, ἀρωματισμένος ἀπὸ τὴν ἐλαφρὰν ἀπόπνοιαν τῶν ξηρῶν φύλλων, εἰσδύει εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ, ἐκατέρωθεν μικρὰς τραπέζης, ἐπὶ παλαιῶν σουμῶν ἐδωλίων, ἡ γραῖα μακροχρῆσα δὲ Σαλαῖνδ καὶ ἡ ἐπίσης γέρον Ἀββάς Πιμερὲλ, ἀσθενικὸς ἤδη ἐκ τῶν πολλῶν εἰς τὰς ἀποικίας ἀποστολῶν του, παρατηροῦσι σιωπηλῶς τὸν κήπον, τὸν ὁποῖον διαποικιλῶσι τὰ χρώματα τοῦ φθινοπώρου καὶ τοῦ Νοεμβρίου τὰ ἄνθη).

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — Αἱ! λοιπὸν, ἀββᾶ μου, φαίνεται, ὅτι δὲν μᾶς ἐνοχλοῦν σήμερον οἱ ρευματισμοὶ σας; δὲν λέγετε τίποτε;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ἄρκειται νὰ κυττάζω!... Ὑπάρχει μεγαλύτερα εὐχαρίστησις διὰ τὰ μάτια, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ εἶνε πολὺν καιρὸν ἀκόμη ἀνοικτά, ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπουν τὴν ἡμερὸν αὐτὴν φύσιν, λάμπουσαν μὲ ἕνα τελευταῖον μειδιάμα τῆς ζωῆς;

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — Καὶ τὸ δὴμιό μας λοιπὸν;
Ο ΑΒΒΑΣ. — Μετ' ὀλίγον. Ἐνώπιον τῆς λαμπρᾶς φύσεως ἡ ὁποία γρήγορα θὰ κοιμηθῇ καὶ αὕτη, εἶνε τὸσον εὐχάριστος αἱ ὄνειροπολήσεις καὶ οἱ συλλογισμοί...

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — Καὶ αἱ ἀναμνήσεις, εἰ;
Ο ΑΒΒΑΣ. — Ναι, εἶνε ἀληθές, εἶνε εὐχάριστον νὰ ἐνθυμηθῆται κανεὶς, νὰ γυρίσῃ τὰ μάτια του πρὸς τὰ ὅπισθον, νὰ εἰσέλθῃ ἐν βλέμμα εἰς ὅλον τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον διέτρεξε! Ὡ! τί παράδοξον πρᾶγμα πού εἶνε αὐτὸ τὸ πεπρωμένον καὶ πόσον ἀσήμενον εἶνε ἐνίοτε αἱ περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι τὸ κάμνουν νὰ κλίνη πρὸς τὰ ἐδῶ ἢ πρὸς τὰ ἐκεῖ!

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — Ἄλλὰ νομίζω, ἀγαπητέ μου ἀββᾶ, ὅτι τὸ ἰδικόν σας πεπρωμένον ἠκολούθησε πάντοτε τὴν εὐθεῖαν καί... τὴν συντομωτέραν ὁδὸν ἀπὸ μιᾶς ἀγαθῆς πράξεως εἰς ἄλλην!

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ἄλλοίμονο! ὁ ἄνθρωπος εἶνε πολὺ ἀσθενής! Θὰ ἡδυνάμην ἀναμφιβόλως νὰ κάμω κάτι τι καλλίτερον.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — Πῶς! Ἐπί σαράντα πέντε ἐτὴ ἀνέκκληρα ἔτη, μὲ ὅλους τοὺς κινδύνους, τοὺς διωγμούς, τὰς ἀσθενείας, ἐζήσατε εἰς τόπους ἀγρίους, εἰς τόπους διαβολικούς, ὅπου ἐκαλλιεργεῖτε ψυχὰς διὰ τὸν Θεόν! δὲν βλέπω τί σας κάμει νὰ μὴ ἦσθε εὐχαριστημένους ἀπὸ τὸν ἑαυτόν σας!... Ἄρκει ἄλλως τε νὰ ἴδῃ κανεὶς εἰς ποῖαν κατάστασιν σᾶς ἤρσαν νὰ ἐπανέλθετε αὐτοὶ οἱ εἰδωλολάτρες!... Σᾶς ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ ὅταν εἰς ἡλικίαν εἴκοσι πέντε ἐτῶν ἀνεχωρήσατε ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Ὅταν, δυνατὸς, δραστήριος, ὀρμώμενος ὑπὸ παραφροῦ πίστεως, ἦσθε ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν θαυμασίου ἱεραπόστολος (μειδιά). Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἀνήκετε εἰς ἱερατικὸν τάγμα, καὶ πάλιν θὰ ἐπροξενεῖτε τὴν ἐντύπωσιν ὠραίου νέου... Ὡ! ἐνθυμοῦμαι τί ἐβλαροῦσαν τότε τὰ κορίτσια... Ἄν ἠθέλετε, ἐκείνην τὴν ἐποχὴν!... Ἐνῶ τώρα... δὲν ἐπιθυμεῖτε βεβαίως νὰ σᾶς κάμω κομπλιμέντα, εἰ;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ὅχι, εἶνε περιττὸν, εἰς εὐφροσύνην ὅτι εἶμαι περισσότερο γέρον, περισσότερο ἐξηνητημένος περισσότερο λευκός, ἀφ' ὅσον πρέπει κανεὶς νὰ εἶνε εἰς ἡλικίαν ἐβδομημίτη ἐτῶν.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, πού βλέπετε ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην παραστράτησιν εἰς τὸ πεπρωμένον σας; Τεῦναντίον νομίζω, ἐὰν ὑπῆρξέ ποτε ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος νὰ ἠκολούθησε τὴν ἐνστικτὸν κλίσιν του... τὴν ἔμφρον...

Ο ΑΒΒΑΣ. — Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶμαι ἐγώ!

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ (ἐκπληκτος). — Δὲν εἶσθε σεις;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὄχι, κατ' ἀρχὰς δὲν τὴν εἶχον αὐτὴν τὴν κλίσιν... (Σκεπτόμενος ἐν ἀραιρέσει). Πρόκειται περὶ συμβάντων πολὺ, πολὺ παλαιῶν, ἀλλὰ, τί τὰ θέλετε, αὐτὸ τὸ ἠλιελευσμένον δῶμα, ἡ ὠραία αὕτη φθινοπωρινῆ βραδεία μὲ τ' ἀρώματά της, ὅλα αὐτὰ τὰ πλέον ἀσημάντα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐνίοτε παρουσιάζονται μὲ τὸσον ἀκριβῆ ὑμειολογία μετὰ ἔτη καὶ ἔτη, καὶ φέρουν εἰς τὸν νοῦν μας τὴν ἰδίαν σειρὰν τῶν ἰδεῶν, μὲ ὑπενθυμιζοῦν τὴν ἀποφασιστικὴν ἐκείνην στιγμὴν, καθ' ἣν ἄλλοτε εὐρισκόμην ἐδῶ πολὺ κοντὰ, εἰς τὸν σκαμμένον ἐκεῖνον δρόμον μὲ τῆς ὄψους εἰς τὰ δύο πλευρά του...

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ (μὲ πολλὴν περιέργειαν). — Μὰ ποτὲ δὲν μού εἶχετε ὀμιλήσει περὶ...

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ὅχι, ποτὲ!

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ (μὲ τὴν αὐτὴν παρέρργειαν). — Διηγηθῆτέ μου λοιπὸν, διηγηθῆτέ μου!

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ἡ διήγησίς μου αὕτη θὰ ἡδύνατο νὰ θεωρηθῆ ἐξομολογία!

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — Μπᾶ! καὶ τί πειράζει ἂν μίαν ἑσπᾶν καὶ σεις ἀπὸ πνευματικῶς γίνετε ἐξομολογούμενοι! Ἄλλως τε, ἐὰν πρόκηται περὶ ἀμαρτωλῆς ἀναμνήσεως, ἀφοῦ προέρχεται ἀπὸ σᾶς, δὲν θὰ εἶνε καὶ πολὺ σοβαρὰ. Ὑποθέτω ὅτι δὲν πρόκειται...

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ἀκριβῶς περὶ ἔρωτος πρόκειται!

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ (κατάπληκτος). — Πῶς, σεις;... πρὶν νὰ... πρὶν νὰ γείνετε... εἶχετε ἐρωτευθῆ;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Μέχρι πάθους! Μέχρι τὸσου πάθους μάλιστα, ὥστε ἐλκίληρος ἢ ὑπαρξίς μου ἐκρίθη ἐκ τῆς ἀπογοητεύσεως τοῦ αἰσθημάτος μου ἐκεῖνον.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — Ὡ! μὲ κατάπληκτος! Δὲν τολμῶ τῇ ἀληθείᾳ πλέον νὰ ἐπιμείνω διὰ τὴν διήγησιν... ἀφοῦ πρόκηται περὶ τὸσον σοβαροῦ μυστικοῦ!...

Ο ΑΒΒΑΣ. — Νομίζω ὅτι τώρα εἰμπορεῖτε νὰ τὸ ἀκούσητε καὶ ὅτι τώρα ἡμπορῶ νὰ σᾶς τὸ εἶπω ἀπέχουρον τὸσον πολὺ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην... καὶ πρὸ πάντων εὐρισκόμεθα τὸσον πλησίον εἰς τὸ τέλος μας καὶ οἱ δύο!

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — Καὶ οἱ δύο, εἶποτε;... Μὴπως εἶμαι ἀναμειγμένη καὶ ἐγὼ εἰς τὸ μυστικόν σας;...

Ο ΑΒΒΑΣ. — (Χωρὶς ν' ἀποκριθῆ εἰς τὴν ἐρώτησιν). Ἐνθυμηθε, μαρκησία, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πού ἤμεθα καὶ οἱ δύο μᾶς παιδιὰ τοῦ χωριοῦ; Αἱ δύο μᾶς οἰκογένεια, σχεδὸν γειτονικαί, ἐγνωρίζοντο, καὶ θὰ ἐδέλεοντο συχνότερον ἐὰν ὁ πατήρ σας, ἀνὴρ εὐγενέστατος, δὲν ἀντεπροσώπει κοινωνικὴν βαθμίδα ὑψηλότεραν τῆς ἰδικῆς μας. Ἐν τούτοις, ὅταν ἐτελειώσα τὰς ἐξετάσεις μου καὶ ἐπανήλθα εἰς τὸ χωριό, ἐσχετίσθημεν στενωτέρον. Ἦσθε πολὺ ὠραία κόρη... Ὡ! ἕνας γέρον ἱεραπόστολος σὺν ἐμένα δὲν ἤξευρε νὰ κάμῃ κομπλιμέντα! — Ἦσθε ὠραίατάτη, καί...

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — (ζωηρῶς) Ἐμένα εἶχετε ἀγαπήσει;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Κάματε πολὺ καλά πού μὲ βοηθεῖτε ὀλίγον!... Ναι, σᾶς... σᾶς! (Βλέπων τὴν μαρκησίαν ὀφθαλμοῦν ἐλαφρῶς). Μήπως ἐστρατα πού σᾶς τὸ εἶπον;

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — Ὅχι... ὄχι... συνεκινήθη... εἶνε φυσικόν, αἰσθάνεσθαι ἀναγεννᾶται μέσα μου ἕνας ἐλκίληρος κόσμος ἐντυπώσεων καὶ σκέψεων μὲ αὐτὰ πού μοῦ διηγείσθε! Ἄλλὰ τὸ αἰσθημά σας αὐτὸ πῶς καὶ τότε ἐγεννήθη στὴν καρδίαν σας;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Μαρκησία, ἀφοῦ ἐξομολογῶ ἄνθρωπος, οἱ ὁποῖοι μὲ ὁμολογοῦν τὰ πάθη των, εὐδέποτε κανεὶς ἐξ αὐτῶν ἡδυνήθη νὰ μὲ εἶπῃ τὸ πῶς τὰ πάθη των αὐτὰ ἤρχισαν. Ὅυτε ἐγὼ λοιπὸν δὲν εἰςεῦρω. Εἶχον μόνον ἐννοήσει ὅτι ἀνεπαισθητῶς, σχεδὸν ἐν ἀγνοίᾳ μου, μὲ εἶχετε κατακτήσει, καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ εἶπω τίποτε, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς ἔκαμε νὰ μαντεύσετε τὸ αἰσθημά μου.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — (ὡς ἐν ὄνειροπολήσει). Ἄ! διατί δὲν μού εἶπετε τίποτε;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Διότι, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἡ οἰκογένειά σας ἦτο ὀλίγον ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μου καὶ ἐφοβούμενη μήπως σᾶς ἐπροξενεῖν γέλωτα, ἀπὸ τὴν πρώτην λέξιν πού θὰ ἐπρόφραρον.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — (μετὰ σοβαρότητος). Δὲν θὰ ἐγελούσα καθόλου!

Ο ΑΒΒΑΣ. — ... Μίαν ἡμέραν, — εὐρισκόμεθα καὶ τότε εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου ὅπως καὶ σήμερον, καὶ ἡ φύσις ἦτον ἀπαράλλακτα στολισμένη, — ἐπεριπατοῦσα ἐδῶ περίξ τῆς ἐπαύλεως τοῦ μαρκησίου δὲ Σαλαῖνδ. Εἶχον ἀκούσει νὰ γίνεταί λόγος, χωρὶς ἄλλως τε νὰ τὸ πιστεύω, ὅτι ἐζήτει τὴν χεῖρά σας. Ἐπειδὴ ἦτο πολὺ πλέον ἠλικιωμένος ἀπὸ σᾶς, πλουσιώτατος ὅμως, ἀλλ' ἀνιστότατος, δὲν ἐφανταζόμην ποτὲ ὅτι τοιαύτην αἴτησιν γάμου, καὶ ἂν ἡ διάδοσις ἦτο ἀληθής, θὰ τῇ ἐξελαμβάνετε ὑπὸ σοβαρὰν ἐποψίν. Τὸ βράδυ ὅμως, διερχόμενος ἀπὸ τὸν σκαμμένον δρόμον, σᾶς εἶδον αἰφνης νὰ ὀμιλήτε μόνη μὲ τὸν μαρκησίον. Τὸ ἐνθυμοῦμαι σὺν νὰ εἶνε αὕτη ἡ δια στιγμὴ!... Ἦσθε ἐκεῖ κάτω, πλησίον εἰς τὰς κίγκλιδας, εἰς τὸ πλάι τῆς μαρμαρίνης ἐκείνης γλάστρας, εἰς τὴν ὁποῖαν ὑπῆρχον καὶ τότε ἠλιετρόπια καὶ χρυσάνθεμα. Ἄκουμ-

πισμένη εις τὸν πάτριον, τὸν ὅποιον ἐπέπεσον ὄλιγον τὰ φυ-
λώματα, ἤκουετε τὸν κύριον δὲ Σαλαῶν, ὅστις σὰς ὠμίλει σχε-
δὸν χαμηλοφώνως... ἀλλὰ, δὲν ἤμην πολὺ μακρὰν καί, μέσα
ἰς τὴν αἰγὴν τῆς ἐσπέρας, ἤκουσα εὐδιακρίτως τὰς λέξεις αὐ-
τάς: «Αἰσιπὸν, σὰς ἔλεγε, συναινείτε νὰ γίνετε σύζυγός μου!»
Καί, μέσα ἀπὸ τὰ κλαδιά, εἶδον, χωρὶς νὰ τοῦ ἀποκριθῆτε,
νὰ βάλετε τὸ χέρι σας ἐπάνω εἰς τὸ ἰδικόν του! — Ἐνόμισα
ὅτι μὲ ἐπληξέε κεραυνός, καὶ διελύθη τὸ ὄνειρόν μου, ὄνειρον
παράφρονος, ἀλλὰ ὄνειρον, τὸ ὁποῖον τόσον εὐτυχίαν μου ἐπρο-
ξέει!... — Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀνεχώρησα ἀπὸ τὸν τόπον μας
διὰ νὰ εἰσελθῶ εἰς ἱερατικὴν σχολὴν καὶ μετὰ πέντε ἔτη ἀνε-
χώρου διὰ τὴν Ἀφρικήν... Ἰδοὺ τί ὑπέρξεν ἡ πρώτη ἀ-
φορμὴ τῆς κλείσεώς μου!

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — (τεταραγμένη) Ἄ! ἐκεῖνο τὸ βράδυ—
ποῦ τὸ ἐνθυμούμαι σὰν νὰ ἦτο γῆρας! — ἐκεῖνο τὸ βράδυ διατί
δὲν ὠρμήσατε νὰ μᾶς χωρίσετε! θὰ μὲ ἐσώζετε ἀπὸ τὰς φρι-
κωδεστέρας βασάνους.

Ο ΑΒΒΑΣ. — Δὲν τὸν ἀγαπᾶτε λοιπὸν τὸν κύριον
Σαλαῶν;

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — Ἀλλά... ἐνομίσατε ὅτι...; Ἄ! Θεέ
μου! ἀλλ' ἂν εἰξεύρατε, δυστυχῆ μου φίλε, ἐὰν εἰξεύρατε...
Ὅστε ἐγὼ δὲν σὰς εἶχον ποτὲ ὀμιλήσει δι' αὐτό... Πρὸς τί...;
Ἄλλως τε, δὲν εἰμφοροῦσα νὰ μακρυνθῶ! Ὄφειλον νὰ ὑπα-
κούσω εἰς τὸν πατέρα μου, τοῦ ὁποίου ἡ οἰκονομικὴ κατάστα-
σις διέτρεχε μεγάλου κίνδυνον. Οἱ ἀδελφοί μου δὲν εἶχον ἀ-
κόμη ἐκπαιδευθῆ. Τοῖς ἐχρειάζοντο τὰ μέσα διὰ νὰ μορφωθῶν
καὶ διὰ νὰ εὗρουσιν ἐν ἐπάγγελμα. Διὰ τοῦ γάμου ἐδιορθώοντο
ἄλλοι... Δι' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς ἔκαμα ὅ,τι ἔκαμα... καὶ ἐπὶ
δέκα πέντε ἔτη ὑπέφερα πᾶν ὅ,τι μίᾳ γυναίκα εἰμπορεῖ νὰ
ὑπεφέρῃ. Ὁ μαρκήσιος ἦτο πολὺ παράξενος. Βάναυσος, ἐγωϊ-
στικὸς, ζυλότυπος, μ' ἔκαμα νὰ πληρώσω πολὺ ἀκριβὰ τὸ χρέ-
μα μὲ τὸ ὅποιον ἠσφάλισα τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων!... Ἐκα-
μα ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρους εὐτυχεῖς πέριξ μου... Αὐτὴ
εἶνε ἡ μόνη παρηγορία καὶ ἡ μόνη τέρψις τὴν ὅποιαν μοῦ ἦτο
ἐπιτετραμμένον ν' ἀπολαμβάνω...

Ο ΑΒΒΑΣ. — Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη ὠμο-
λόγουν τότε τὸ αἰσθημά μου, τίποτε δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ
γίνῃ μεταξύ μας!

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — Ναί, ναί, θὰ ἐγίνετο... Ἦσθε νέος,
εὐφυής, πλήρης μέλλοντος, μὲ τὴν θέλησιν τοῦ μέλλοντος
αὐτοῦ. Τὰ προτερήματα αὐτὰ τὰ ἐξετίμα πολὺ ὁ πατήρ μου...
θὰ εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς σὰς... δὲν θὰ μᾶς ἔλεγεν ὅχι.

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ἀλλά σεις, μαρκησία;

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — (Καταβιάζουσα ὄλιγον τὴν φωνὴν τῆς).

Ἦ! ἐγὼ... ἐγὼ πρὸ πάντων δὲν θὰ ἔλεγεν ὅχι.

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ἄ!...

(Ἐπακολουθεῖ μακροτάτη σιγή. Ἐξω, τὸ λυκόφως χρυσαίεται
ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἀνταύγειαν τοῦ ἡλίου, χρυσαίνοντας ὀπισθεν τοῦ
ὄρους. Τὸ ἔρωμα τῶν φυτῶν συγχέεται ἐν τῇ χλιαρῇ ὑγρασίᾳ τῆς
ἐσπέρας, ἥτις ὑψοῦται ὡς ελαφρὰ ομίχλη, ὡς ἀναπνοὴ τῆς γῆς,
πρὸς τὸν διαυγῆ αἰθέρα).

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ἀλλοίμονον! ἡ χαμένη ζωὴ δὲν ξαναβρί-
σκεται πλέον.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — Ἐχετε πολὺ ἄδικον νὰ τὸ λέγετε αὐτό,
ἀββᾶ, εἶνε παράπονον κατὰ τοῦ Θεοῦ!... Ἦμην ὁ πνευματι-
κὸς σήμερον, εἰς ἐμένα λοιπὸν ἀπόκειται νὰ σὰς συμβουλευθῶ.
Ναί, ἔχετε ἄδικον!... ἡ ζωὴ μας δὲν εἶνε καθόλου χαμένη,
καὶ μάλιστα ἡ ἰδικὴ σας ζωὴ. Καὶ τὸ κάτω, κάτω, ὑπάρχουν
εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωποι τόσον εὐτυχεῖς, ὥστε νὰ μᾶς λυ-
ποῦνται δι' ὅσα ὑπεσέσαμεν; Ἄλλως τε, εἶται ἐπρεπεῖν ἀναμ-
φιβόλως νὰ γείνη ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ νὰ γείνητε σεις ἕνας ἀπό-
στολος ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ νὰ περιέλθῃ ὀλόκληρος ἡ περιουσία
τοῦ τόπου μας εἰς χεῖρας μου καὶ νὰ λάβουν ἐξ αὐτῆς μερίδιον
τόσοι δυστυχεῖς... Ἐὰν τὰ πράγματα δὲν συνέβαινον οὕτω,
θὰ εἶχομεν κάμει καὶ ἡμεῖς, ὅπως τόσοι ἄλλοι, ἕνα καλὸ
νεοκυρεῖὸν καὶ μίαν ἐντιμον οἰκογένειαν...

Ο ΑΒΒΑΣ. — Εἰς τὴν ἐποχὴν ὅπου ζῶμεν, ἕνα καλὸ νεο-
κυρεῖὸν καὶ μίαν ἐντιμον οἰκογένειαν εἶνε κατὰ τι διὰ μίαν νεο-
ωνίαν!

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — Πουγᾶστε δά!... θὰ ὑπάρχουν

πάντοτε ἀρκετοὶ ἄνθρωποι προωρισμένοι νὰ κάμνουν παι-
διά... Σεις ἐκάματε ἀνθρώπους, τὸ ὅποιον ἀξίζει
ἀκόμη περισσότερον! Ἀββᾶ μου, αὐτὴ ἡ ἀναικτὴ πόρτα,
τώρα μὲ τὴν ὑγρασίαν, δὲν εἶνε καθόλου καλὴ γιὰ μᾶς... ἀπὸ
τὸ ἀνοιγμα αὐτὸ ἔρχονται ρευματισμοὶ καὶ ἀναμνήσεις... Πη-
γαίνετε λοιπὸν νὰ τὴν κλείσετε!

Ο ΑΒΒΑΣ (κλείσας τὴν θύραν καὶ ἐπιστρέφων). — Ἀλή-
θεια, ἀλήθεια... Σὰν νὰ αἰσθάνωμαι ῥίγη.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — Θὰ εἶνε κάποιο σινάχι ποῦ ἔρχεται ὡς
κάνοντας τῆς ἐξομολογήσεώς σας!... Χωρὶς νὰ λογαριάζωμεν
καὶ ἐκεῖνον ποῦ θὰ σὰς ἐπιβάλω ἐγὼ.

Ο ΑΒΒΑΣ. — Τὸ δόμινον, αὐτὸ θέλετε νὰ πῆτε;... (ἀ-
πλώνων ἐπὶ τῆς τραπέζης τοὺς πεσσούς τοῦ δόμινου) ὑποτάσ-
σεται!

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — Καὶ θὰ γλυκοκουβεντιάζωμεν συγχρό-
νως!... Πεῖος βάζει πρώτος;

Ο ΑΒΒΑΣ (ἐγείρων ἕνα πεσσόν). Ἐγὼ!... ἔχω ἕνα δι-
πλό!... ἕνα κόκκαλο ποῦ ἡ πονηρία τῆς τύχης τὸ ἔφερεν εἰς
τὸ παιγνίδι μου διὰ νὰ εἶνε τὸ φιλοσοφικὸν συμπέρασμα τῆς
ἱστορίας μας... (θέτων ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν πεσσόν) λευκό-
λευκό!

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — Μὰ δὲν ἀρχίζουν ποτὲ τὴν παρτίδα ἀπὸ
λευκό-λευκό!...

Ο ΑΒΒΑΣ (ἀτενίζων αὐτήν). — Ὅχι... τὴν τελειώνουν...
Κατὰ μετάφρασιν I. II. (Michel Provins)